

Cauza C-620/19

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

20 august 2019

Instanța de trimitere:

Bundesverwaltungsgericht (Germania)

Data deciziei de trimitere:

4 iulie 2019

Recurent, apelant și pârât:

Land Nordrhein-Westfalen

Intimat în recurs și în apel și reclamant:

D.-H.T., în calitate de administrator judiciar al activelor J & S Service UG (având o răspundere limitată)

Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală, Germania)

ORDONANȚĂ

[*omissis*]

în cauza de contencios administrativ

introdusă de domnul D.-H.T., în calitate de administrator judiciar al activelor J & S Service UG (având o răspundere limitată),
[*omissis*] Euskirchen,

reclamant, intimat în apel și în recurs,

[*omissis*] [OR 2]

împotriva

Land Nordrhein-Westfalen (Landul Renania de Nord-Westfalia),
[*omissis*]

pârât, apelant și recurent,

[omissis]

Parte implicată în procedură:

Der Vertreter des Bundesinteresses

beim Bundesverwaltungsgericht (Reprezentantul intereselor federale pe lângă Curtea Administrativă Federală),

[omissis] Berlin,

Secția a 7-a a Bundesverwaltungsgericht
[omissis]

a decis la 4 iulie 2019:

Suspendă procedura.

Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene o cerere de decizie preliminară în temeiul articolului 267 TFUE în vederea clarificării următoarelor chestiuni privind interpretarea Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO 2016, L 119, p. 1): **[OR 3]**

1. Articolul 23 alineatul (1) litera (j) din Regulamentul (UE) 2016/679 protejează și interesele autorităților financiare?

2. În cazul unui răspuns afirmativ, expresia „punerea în aplicare a pretențiilor de drept civil” include de asemenea apărarea unei autorități financiare împotriva unor pretenții de drept civil și trebuie ca acestea să fi fost deja invocate?

3. Dispoziția prevăzută la articolul 23 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul (UE) 2016/679, privind protejarea unui interes financiar important al unui stat membru în domeniul fiscal, permite o restricționare a dreptului de acces prevăzut la articolul 15 din Regulamentul (UE) 2016/679 în legătură cu apărarea împotriva unor pretenții de drept civil formulate în contestarea insolvenței împotriva autorității financiare?

Motive:

I.

- 1 Reclamantul este un administrator judiciar. Acesta solicită de la administrația fiscală competentă, în vederea examinării pretențiilor formulate în contestarea insolvenței, informații fiscale cu privire la debitorul insolvent, o societate de antreprenori.
- 2 Finanzamt (Administrația fiscală) a respins cererea formulată de acesta, în temeiul Legii privind libertatea de informare din landul Renania de Nord-Westfalia, cu privire la furnizarea de informații în legătură cu riscul unor măsuri de executare silită și emiterea unor ordine de executare, sumele primite, data la care s-a luat cunoștință de insolvența debitorului, precum și transmiterea unor extrase de conturile de stocare pentru toate categoriile de impozite înregistrate în acele conturi, pentru perioadele fiscale martie 2014-iunie 2015.
- 3 Acțiunea introdusă împotriva acestei respingeri a fost în esență admisă de Verwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ). Oberverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Superior) a respins apelul landului pârât: dreptul la informare nu ar fi nici obstrucționat de normele specifice de drept procedural fiscal și nici nu ar exista motive de excludere care să i se opună. Deși informațiile solicitate intră, pe fond, în domeniul de protecție a secretului fiscal, nu este însă necesară menținerea confidențialității lor față de administratorul judiciar și nici [OR 4] față de persoana a cărei situație fiscală este în discuție. Odată cu deschiderea procedurii de insolvență, competența de a dispune de datele fiscale ar fi fost transferată administratorului judiciar. Acest transfer s-ar extinde, de asemenea, la secretele comerciale și la datele fiscale, în măsura în care acest lucru este necesar pentru buna gestionare a masei credale și a procedurilor de lichidare. Administratorul judiciar ar putea solicita debitorului insolvent informații cu privire la toate circumstanțele aferente procedurii. Obligația de a coopera a debitorului insolvent ar include de asemenea obligația de a scuti Finanzamt (Administrația fiscală) de obligația de a păstra secretul fiscal; în această privință, ar fi necesar ca interesul său privind păstrarea confidențialității să fie retras.
- 4 Prin admiterea recursului de către Berufungsgericht (Curtea de Apel) ca urmare a importanței fundamentale, pârâtul își menține cererea de respingere a acțiunii.

II.

- 5 Procedura trebuie suspendată și trebuie adresată Curții de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare „Curtea”) o cerere de decizie preliminară cu privire la întrebările formulate în dispozitivul ordonanței (articolul 267 TFUE).
- 6 1. Dispozițiile relevante din dreptul Uniunii sunt prevăzute la articolul 1 alineatul (1), articolul 4 punctul 1, articolul 15 și articolul 23 alineatul (1) literele (e), (i) și (j) din Regulamentul (UE) 2016/679.

7 2. În perioada recursului, dispozițiile relevante din dreptul național au fost introduse în Codul fiscal prin Legea din 17 iulie 2017 [*omissis*] și au intrat în vigoare începând cu 25 mai 2018. Acestea prevăd următoarele:

8 Articolul 2a: Domeniul de aplicare al dispozițiilor privind prelucrarea datelor cu caracter personal

„(3) Dispozițiile prezentului act și ale legislațiilor fiscale referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal nu se aplică în măsura în care se aplică în mod direct sau *mutatis mutandis*, în conformitate cu alineatul (5), legislația [OR 5] Uniunii Europene, în special Regulamentul (UE) 2016/679 [...] în versiunea aplicabilă.”

„(5) Cu excepția cazului în care se prevede altfel, dispozițiile Regulamentul (UE) 2016/679, ale prezentului act și ale legislației fiscale referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal ale persoanelor fizice se vor aplica *mutatis mutandis* în legătură cu informațiile referitoare la

1. persoanele fizice decedate identificate sau identificabile; sau
2. societățile, asociațiile de persoane cu personalitate juridică sau care nu au personalitate juridică sau mase de active identificate sau identificabile.”

9 Articolul 32e: Relația cu alte drepturi la informare și acces la informații

„În cazul în care persoana vizată sau un terț are un drept de acces la informații față de autoritatea fiscală în temeiul Legii privind libertatea de informare din 5 septembrie 2005 (BGBl. I, p. 2722) în versiunea aplicabilă sau în conformitate cu legile corespunzătoare ale landurilor, se vor aplica *mutatis mutandis* articolele 12-15 din Regulamentul (UE) 2016/679 în coroborare cu articolele 32a-32d. În această privință, sunt excluse drepturi la informare suplimentare cu privire la datele fiscale. Articolul 30 alineatul (4) punctul 2 nu se aplică în acest caz.”

10 Articolul 32b Obligația de a furniza informații a administrației fiscale în cazul în care datele cu caracter personal nu au fost obținute de la persoana vizată

„(1) Obligația administrației fiscale de a informa persoana vizată în conformitate cu articolul 14 alineatele (1), (2) și (4) din Regulamentul (UE) 2016/679, pe lângă excepțiile prevăzute la articolul 14 alineatul (5) din Regulamentul (UE) 2016/679 și la articolul 31c alineatul (2), nu se aplică

1. în măsura în care furnizarea informațiilor:

a) ar pune în pericol îndeplinirea corectă a atribuțiilor pentru care sunt competente administrațiile fiscale sau alte organisme publice în sensul articolul 23 [OR 6] alineatul (1) literele (d)-(h) din Regulamentul (UE) 2016/679 sau

b) [...]

și, prin urmare, este necesar ca interesul persoanei vizate de a-i fi furnizate informațiile să fie retras. Articolul 32a alineatul (2) se aplică mutatis mutandis.”

11 Articolul 32c Dreptul de acces la informații al persoanei vizate

„(1) Dreptul de acces la informații al persoanei vizate în raport cu o autoritate financiară în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) 2016/679 nu se aplică în măsura în care:

1. persoana vizată prevăzută la articolul 32b alineatul (1) sau (2) nu trebuie să fie informată;

2. acordarea accesului la informații ar afecta entitatea juridică a autorității financiare în legătură cu invocarea, exercitarea sau apărarea unor pretenții de drept civil sau în legătură cu apărarea unor pretenții de drept civil invocate împotriva acesteia în sensul articolului 23 alineatul (1) litera (j) din Regulamentul (UE) 2016/679; obligațiile autorității financiare de a acorda acces la informații în conformitate cu dreptul civil nu se modifică;

[...]”

III.

12 Întrebările adresate cu titlu preliminar sunt necesare pentru soluționarea cauzei. Admiterea recursului pârâtului depinde de răspunsul dat la aceste întrebări. Acestea necesită o clarificare din partea Curții, întrucât nu au fost clarificate în jurisprudența sa, iar răspunsurile nu sunt evidente. În ceea ce privește trimiterea preliminară și fiecare dintre întrebările adresate, prezintă importanță considerentele expuse în continuare.

13 Regulamentul (UE) 2016/679 nu este aplicabil în mod direct situației de fapt din speță; nu sunt în discuție nici date (fiscale) cu caracter personal [OR 7] ale unei persoane fizice în sensul articolului 1 alineatul (1) și al articolului 4 punctul 1 din Regulamentul (UE) 2016/679, nici un drept de acces al persoanei vizate care să facă obiectul legislației privind protecția datelor astfel cum este prevăzut la articolul 15 din Regulament (UE) 2016/679. Statutul de persoană vizată potrivit legislației privind protecția datelor este un drept foarte personal care nu devine parte din masa credală și, prin urmare, nu intră în domeniul de aplicare al transferului către administratorul judiciar în temeiul articolului 80 alineatul (1) din Legea insolvenței (denumită în continuare „InsO”) al competențelor de a administra și de a dispune. Cu toate acestea, pentru a asigura o interpretare uniformă a dreptului Uniunii, Curtea și-a afirmat în mod repetat competența de a statua asupra unor cereri de pronunțare a unor decizii preliminare referitoare la dispoziții de drept al Uniunii în cazuri în care situația de fapt din litigiul principal nu intra în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii, însă dispozițiile menționate ar fi fost declarate aplicabile în mod direct și necondiționat de dreptul național, ca urmare a unei trimiteri realizate de acesta din urmă la conținutul acelor dispoziții (a se vedea Hotărârea din 16 martie 2006, Poseidon Catering BV, C-3/04

[ECLI:EU:C:2006:176], punctul 14 și urm., și Hotărârea din 18 octombrie 2012, Nolan, C-583/10 [ECLI:EU:C:2012:638], punctul 45 și urm.).

- 14 Aceste condiții sunt îndeplinite în speță. Prin amendamentele aduse Codului fiscal, obiectivul legiuitorului este - astfel cum reiese în special din articolul 2a alineatele (3) și (5) din Codul fiscal - de a adopta, dincolo de domeniul de aplicare directă a Regulamentului (UE) 2016/679, norme procedurale unice – care de regulă reprezintă și norme privind prelucrarea datelor cu caracter personal – pentru toate persoanele supuse dreptului fiscal sau dreptului procedural fiscal, indiferent de forma juridică a acestora, în conformitate cu principiul general al Codului fiscal [*omissis*]. Nu există indicii că acest obiectiv de reglementare este limitat la impozitele prevăzute de dreptul Uniunii. În plus, astfel cum au explicat în ședință reprezentanții Bundesministerium der Finanzen (Ministerul Federal al Finanțelor), care coordonează modificarea Codului fiscal, o prelucrare a datelor care să difere în funcție de persoanele impozabile și de categoriile de impozite nu ar putea fi realizată nici din punct de vedere tehnic.
- 15 În același timp, legiuitorul național a dorit în principiu să supună drepturile de acces la informații existente în temeiul legislației privind libertatea de informare a guvernului federal și a landurilor unor norme procedurale fiscale unice [OR 8], eliminând astfel legislația privind libertatea de informare specifică diferitor sectoare în ceea ce privește datele fiscale [*omissis*]. Acesta este și scopul articolului 32e din Codul fiscal. O interpretare a acestei dispoziții ca trimitere la un temei juridic este exclusă. Aceasta ar avea drept consecință faptul că aplicarea prin analogie a articolelor 12-15 din Regulamentul (UE) 2016/679 coroborate cu articolele 32a-32d din Codul fiscal în cazul drepturilor de informare ale unor terți, în cazul în care lipsește poziția de persoană vizată, ar conduce întotdeauna la o excludere a drepturilor și, prin urmare, ar fi lipsită de obiect. Având în vedere modul de redactare a articolului 32e prima teză din Codul fiscal, este puțin probabil că o astfel de interpretare a normei este adecvată. Potrivit explicațiilor furnizate de reprezentanții Bundesministerium der Finanzen (Ministerul Federal al Finanțelor) în ședință, aceasta nu corespunde nici intenției de reglementare exprimate la articolul 32e a doua teză din Codul fiscal, de a limita drepturile de informare - în măsura în care acestea sunt prevăzute de legislația privind libertatea de informare a guvernului federal și a landurilor - la un plafon care rezultă din Codul fiscal.
- 16 În acest context, nu poate fi luată în considerare o interpretare „fragmentată” a noilor norme din Codul fiscal, una valabilă în cazul situațiilor de fapt reglementate de dreptul Uniunii și o alta, valabilă în cazul situațiilor de fapt care nu intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii.

17 Cu privire la prima întrebare:

De răspunsul la această întrebare depinde chestiunea dacă o autoritate financiară poate refuza accesul la datele fiscale ale persoanei impozabile în temeiul articolului 23 alineatul (1) litera (j) din Regulamentul (UE) 2016/679. De la

această chestiune a pornit în mod evident legiuitorul național potrivit modului clar de redactare a articolului 32c alineatul (1) punctul 2 din Codul fiscal, care, conform motivării legii [*omissis*], se întemeiază pe articolul 23 alineatul (1) litera (j) din Regulamentul (UE) 2016/679 și care, în plus, se referă în mod explicit la această dispoziție. Pe de altă parte, în cercurile profesionale relevante, se consideră parțial că acele clauze de deschidere prevăzute la articolul 23 alineatul (1) literele (i) și (j) din Regulamentul (UE) 2016/679 sunt relevante numai în ceea ce privește persoanele de drept privat; astfel, litera (j) are în cele din urmă doar o funcție de clarificare, spre deosebire de litera (i), redactată în sens larg în scopul protecției drepturilor și libertăților altor persoane fizice [*omissis*] [OR 9] [*omissis*]. Un argument în favoarea acestei interpretări este acela că protejarea intereselor publice importante face obiectul clauzelor de deschidere de la articolul 23 alineatul (1) literele (a)-(h) din Regulamentul (UE) 2016/679. De exemplu, în temeiul articolului 23 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul (UE) 2016/679 pot fi protejate interese financiare importante ale statului în materie bugetară și fiscală.

18 Cu privire la a doua întrebare:

În măsura în care autoritățile fiscale pot în principiu să invoce articolul 23 alineatul (1) litera (j) din Regulamentul (UE) 2016/679, este necesar să se clarifice dacă expresia „punerea în aplicare a pretențiilor de drept civil” include și apărarea împotriva pretențiilor de drept civil. În opinia legiuitorului național, răspunsul este afirmativ - după cum reiese în mod clar atât din modul de redactare, cât și din motivarea articolului 32c alineatul (1) punctul 2 din Codul fiscal [*omissis*]. În acest context, menționarea explicită a articolului 23 alineatul (1) litera (j) din Regulamentul (UE) 2016/679 la articolul 32c alineatul (1) punctul 2 din Codul fiscal are drept scop, având în vedere declarațiile formulate în ședință de către reprezentatul Bundesministerium der Finanzen (Ministerul Federal al Finanțelor) în ceea ce privește obiectivul conformității cu dreptul Uniunii, clarificarea faptului că în discuție este doar apărarea împotriva pretențiilor de drept civil în temeiul prezentului regulament.

19 Articolul 32c alineatul (1) punctul 2 din Codul fiscal are drept scop să garanteze că autoritățile financiare, în interesul unei impozitări uniforme și legitime și al asigurării veniturilor fiscale în cazul unor acțiuni civile, nu sunt plasate într-o poziție mai bună, dar nici mai rea decât cea a altor debitori sau creditori; prin urmare, obligațiile de informare trebuie să se întemeieze exclusiv pe dreptul civil [*omissis*]. Dispoziția urmărește să corecteze jurisprudența „favorabilă administratorilor judiciari” a instanțelor administrative cu privire la cererile de acces la informații în temeiul legislației privind libertatea de informare a guvernului federal și a landurilor [*omissis*]. Astfel, competențele de a administra și de a dispune ale administratorului judiciar în temeiul articolului 80 alineatul (1) din InsO se extind și asupra informațiilor vizate de secretul fiscal, care ar urma să servească la examinarea [OR 10] pretențiilor formulate în contestarea insolvenței împotriva autorității financiare în conformitate cu articolul 129 și urm. din InsO [*omissis*]. Ca urmare a acestei jurisprudențe, administratorii judiciari au putut

solicita autorităților financiare accesul la datele fiscale ale debitorilor insolvenți, ceea ce le-a permis de regulă să examineze pretențiile formulate în contestarea insolvenței împotriva autorității financiare. Spre deosebire de alți creditori ai debitorului insolvent, administratorul judiciar este limitat la drepturile la informare prevăzute de dreptul civil, pe care articolul 32c alineatul (1) punctul 2 din Codul fiscal le lasă în mod explicit nemodificate. Cu toate acestea, conform unei jurisprudențe constante a Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție), drepturile la informare prevăzute de dreptul civil depind de constatarea în principiu a existenței unui drept în contestarea insolvenței, rămânând să mai fie stabilite doar natura și quantumul dreptului. Prin urmare, atât timp cât nu este stabilit un raport obligațional de recuperare, administratorul judiciar trebuie să se adreseze debitorului în stare de insolvență pentru toate informațiile necesare [omissis]. Prin urmare, de la alți creditori, administratorul judiciar poate solicita informații doar într-un stadiu semnificativ mai avansat al procedurii; articolul 32c alineatul (1) punctul (2) din Codul fiscal ar trebui să excludă poziția defavorizată astfel rezultată a autorităților financiare.

- 20 Este necesar să se clarifice dacă acest obiectiv normativ al articolului 23 alineatul (1) litera (j) din Regulamentul (UE) 2016/679 este realizat. Dispoziția autorizează legiuitorul național - în anumite condiții - să adopte norme restrictive pentru a asigura punerea în aplicare a pretențiilor de drept civil. În conformitate cu înțelegerea uzuală, noțiunea de „punere în aplicare” se referă la sfera titularului dreptului (creditorul) și este utilizată în primul rând ca sinonim pentru îndeplinirea sau executarea unui drept care a fost în principiu deja stabilit; același lucru ar trebui să fie valabil de exemplu în cazul noțiunii „the enforcement” din versiunea engleză sau al noțiunii „l'exécution” din versiunea franceză a Regulamentului (UE) 2016/679. Așadar, apărarea împotriva pretențiilor civile nu poate fi inclusă cu ușurință în domeniul de aplicare al noțiunii de „punere în aplicare”. Acest lucru este valabil cu atât mai mult cu cât, la articolul 9 alineatul (2) litera (f), la articolul 17 alineatul (3) litera (e), la articolul 18 alineatul (1) litera (c) și alineatul (2), la articolul 21 alineatul (1) a doua teză și la articolul 49 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul [OR 11] (UE) 2016/679, legiuitorul face diferență între noțiunile de „constatare”, „exercitare” sau „apărare în instanță” (a unor drepturi). Nu este însă clar dacă apărarea drepturilor include și apărarea împotriva unor astfel de drepturi [omissis].
- 21 În cazul în care expresia „punerea în aplicare a pretențiilor de drept civil” include apărarea autorității fiscale împotriva unor astfel de pretenții, se pune, în continuare, întrebarea dacă pretențiile (în speță, pretențiile formulate în contestarea insolvenței) trebuie să fi fost deja formulate împotriva părții adverse sau dacă este suficient să se solicite informații pentru examinarea unor astfel de drepturi. Modul de redactare nereușit sub aspect lingvistic al articolului 32c alineatul (1) punctul 2 din Codul fiscal se referă la apărarea entității juridice a autorității financiare „împotriva pretențiilor de drept civil formulate împotriva sa [...]”. Dacă „a formula” este interpretat ca sinonim pentru „a cere”, „a afirma”, „a declara”, „a invoca un drept” sau „a pune în aplicare”, termenul „formulate” presupune că titularul dreptului (creditorul) a semnalat deja părții adverse

(debitorul) un drept, acesta fiind prin urmare, cel puțin în principiu, deja specificat. În schimb, este puțin probabil că ar fi suficientă simpla posibilitate - care abia urmează să fie examinată în detaliu cu ajutorul datelor fiscale solicitate - a existenței unei cereri de contestare a insolvenței formulate împotriva autorității financiare. În cazul în care dreptul de acces la informații ar fi exclus doar după ce a fost formulată cererea de contestare a insolvenței, norma ar deveni în mare măsură inoperantă, întrucât administratorul judiciar ar fi obținut deja anterior datele necesare. Prin urmare, instanța de trimitere interpretează articolul 32c alineatul (1) punctul 2 din Codul fiscal, în conformitate cu sensul și scopul clar al acestuia, și anume că termenul „formulate” include și pretențiile „care urmează să fie formulate” sau „potențiale”. Aspectul în discuție și care necesită a fi clarificat este dacă această interpretare este încă reglementată de articolul 23 alineatul (1) litera (j) din Regulamentul (UE) 2016/679.

22 Cu privire la a treia întrebare:

În sfârșit, este necesar să se clarifice dacă o normă națională, potrivit căreia dreptul de acces prevăzut la articolul 15 din Regulamentul (UE) 2016/679 este restricționat în vederea respingerii [OR 12] unor potențiale cereri de contestare a insolvenței formulate împotriva autorității financiare, se poate întemeia pe articolul 23 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul (UE) 2016/679.

23 Potrivit legiuitorului național, obiectivul de reglementare al articolului 32c alineatul (1) punctul 2 din Codul fiscal, acela de a plasa autoritățile financiare, în cazul unor acțiuni civile, într-o poziție nici mai bună, dar nici mai rea decât cea a altor creditori și debitori, este în interesul unei impozitări uniforme și legitime și al asigurării veniturilor fiscale; aceste două obiective au reprezentat obiective importante ale interesului public general în domeniul bugetar și fiscal în sensul articolului 23 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul (UE) 2016/679 [omissis]. Având în vedere modul de redactare a articolului 32c alineatul (1) punctul 2 din Codul fiscal și motivarea legii, instanța de trimitere consideră că legiuitorul a intenționat să utilizeze în primul rând clauza de deschidere de la articolul 23 alineatul (1) litera (j) din Regulamentul (UE) 2016/679. Sub aspect sistematic, în favoarea acestei interpretări stă faptul că acesta a făcut referire la clauzele de deschidere de la articolul 23 alineatul (1) literele (d)-(h) din Regulamentul (UE) 2016/679 (numai în alte dispoziții, de exemplu la articolul 32b alineatul (1) punctul 1 litera (a) din Codul fiscal, la care face trimitere articolul 32c alineatele (1) punctul 1 din Codul fiscal. Cu toate acestea, nu se poate exclude cu certitudine că articolul 32c alineatul (1) punctul 2 din Codul fiscal poate fi, în subsidiar, întemeiat și pe articolul 23 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul (UE) 2016/679.

24 Cu toate acestea, în cazul de față, această ipoteză ridică semne de întrebare. Informațiile fiscale solicitate nu sunt relevante în ceea ce privește drepturile fiscale substanțiale, ci în primul rând în ceea ce privește fluxurile de plăți relevante în temeiul dreptului insolvenței ca posibil acte juridice atacabile în sensul articolului 129 alineatul (1) din InsO. Astfel, cererea formulată de

administratorul judiciar împotriva autorității financiare pentru recuperarea prestațiilor contestate în temeiul dreptului insolvenței nu face parte, prin urmare, din pretențiile rezultate din raportul fiscal. Contestarea procedurii de insolvență determină doar lipsa de efect a actului juridic prejudiciabil pentru creditor, dar nu și lipsa de efect a obligației pe care se întemeiază actul respectiv. În schimb, temeiul juridic al unei prestații contestate - în speță creanțele fiscale - nu este afectat de contestarea procedurii de insolvență. Partea care se opune contestației trebuie să restituie prestația care i-a fost furnizată de către debitorul insolvent, dar își păstrează creanța inițial îndeplinită, iar în prezent **[OR 13]** redeschisă [articolul 144 alineatul (1) din InsO], pe care o poate înscrie în registrul de insolvență [omissis]. Astfel, scopul urmărit prin articolul 32c alineatul (1) punctul 2 din Codul fiscal de a asigura un tratament egal al autorităților fiscale și al celorlalți creditori afectează interesele financiare ale statului, întrucât autoritatea financiară trebuie, dacă este necesar, să ramburseze veniturile fiscale colectate și să își înscrie creanțele în registrul de insolvență. Cu toate acestea, este cel puțin discutabil dacă interesul de a se proteja împotriva acestei „restituiți” reprezintă un „obiectiv important” care trebuie recunoscut, astfel cum se prevede la articolul 23 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul (UE) 2016/679, cu atât mai mult cu cât, în orice caz, nu este evidentă o legătură directă cu garantarea unei impozitări uniforme și legitime și cu obținerea de venituri fiscale. Și legiuitorul național a avut în vedere, în această privință, cu prioritate alte cazuri, astfel cum arată dispoziția de la articolul 32a alineatul (2) din Codul fiscal, menționată la articolul 32b alineatul (1) a doua teză din Codul fiscal.

[omissis]